

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ ΙΓ΄!!
ΜΑΡΤΙΝΙΑΝΟΣ ΟΣΙΟΣ
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
(ἀρχιμ. Νικοδήμου Ἀεράκη, Ἀθήνα, 1998)

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ὁ Προοιμιακός, καὶ τό· Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τό· Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν

Στιχηρὰ Προσόμοια στ΄. Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Ἄσκησιν ἐλόμενος, καὶ κακουχίαν μακάριε, ἐν σπηλαίοις καὶ ὄρεσι, σαυτὸν ἀπεμάκρυνας, φυγαδεύων Πάτερ, καὶ ταῖς θεωρίαις, καὶ ἀναβάσεσι τὸν νοῦν, ἀποκαθαίρων, καὶ καλλυνόμενος, ἐντεῦθεν ἐχρημάτισας, θεῖον δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, θεοφόρε πανόλβιε, μοναζόντων τὸ καύχημα.

Μάρτυς ἐθελούσιος, καὶ δικαστὴς καὶ κατήγορος, σεαυτοῦ ἐχρημάτισας· πυρὶ γὰρ φλεγόμενος, ἡδονῆς ἀτόπου, πυρὰν λαυροτάτην Πάτερ ἀνάψας σεαυτὸν, μέσον εἰσηῆξας κατακαιόμενος, ἡ δρόσος δὲ τοῦ Πνεύματος, ἐξ οὐρανοῦ σε ἀνέψυξε, καὶ τὸν σάλον τὸν ἄπειρον, εἰς γαλήνην μετήγαγε.

Μέσον κατεσκήνωσας, θαλάσσης Πάτερ τὰ κύματα, ἀποφεύγων τοῦ ὄφους, κάκεϊ δὲ σοι θήρατρα ὁ ἐχθρὸς προσάγει τὴν διασωθεῖσαν, ἐκ τρικυμίας χαλεπῆς, θηρσί δὲ αὐθις προσεποχούμενος, τῇ χέρσῳ προσεπέλασας, καὶ τὸν ἀγῶνα ἐτέλεσας, ξενιτεύων θλιβόμενος, θεοφόρε πανόλβιε.

Ἔτερα. Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Δεῦτε, ἐγκωμίοις ἀδελφοί, τὸν τῆς παρθενίας ἀστέρα, καὶ τῆς ἀγνείας πυρσόν, στέψωμεν ὡς Ὅσιον, θεομακάριστον, τὸν βελίαιρ νικήσαντα, καὶ ἄνομα πάθη, Μαρτινιανὸν σεπτόν, στέφος ἀσκήσεως· οὗτος εἰσελήλυθε χαίρων, ἐν τῇ οὐρανίῳ παστάδι, εἰς σαββατισμὸν πανυπερτέλειον.

Λόγον, σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, καὶ ἀναγαγόντα εἰς θείαν, καὶ μακαρίαν ζωὴν, γένος τὸ ἀνθρώπινον, θερμῶς ἠγάπησεν, τὸ τῆς Χάριτος ὄργανον, καὶ Πνεύματος δέκτης, Μαρτινιανὸς κλεινός, ὁ τῆς ἀσκήσεως, ὄντως, ἐραστής θεοφόρος, ὅστις μηχανὰς ἀντιδίκου, ἐν Χριστῷ κατέβαλεν ὁ ἄριστος.

Πάντες, βιαστήν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἀγγελικῆς πολιτείας, τὸν ζηλωτὴν ἐραστήν, νήψεως τὸ πρότυπον, ἀγνείας ἄγαλμα, τῶν δαιμόνων ἀντίπαλον, ἐν ὕμνοις τιμῶμεν, Μαρτινιανὸν λαμπρόν, τὸν προσελκύσαντα, πόρνην, πειραθεῖσαν μολῦναι, τοῦτον τὸν σεπτὸν ἀριστέα, τὸν πυρὶ νικήσαντα τὸν δράκοντα.

Δόξα... Ἦχος β'

Χαίροις ἔντιμον καὶ πολυθαύμαστον, Παλαιστίνων τὸ κῦδος· ἀνέτειλας γὰρ ἡμῖν ὡς φαεινότατος ἥλιος, καὶ τὴν τοῦ ἐχθροῦ καταφλέξας ἅπασαν τὴν δυναστείαν, τῶν μελῶν σου ἤψω πυρὶ μακάριε· ἐν ὄρεσι γὰρ καὶ

ἐρήμοις καὶ νήσοις, πάντα πειρασμὸν σοι προσήγαγε, τὸ μὲν, ἐν ἐρήμῳ γύναιόν σοι παρεστήσατο, τὸ δέ, ἐν βράχει θαλαττίῳ, ὁ πειράζων πειράζειν σε, ἐπειράτο σοφέ. Ἄλλ' ὧ Μαρτινιανὲ τρισόλβιε, Χριστὸν ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύων μὴ παύση, τῶν ἐκτελούντων σου πιστῶς τὸ μνημόσυνον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Παρῆλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες, καὶ παρθένος ἔμεινας, ἀντὶ στύλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος, ἀντὶ Μωϋσέως Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. γ' 1)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δέ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καί γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειπεν αὐτούς, καὶ εὖρεν αὐτοὺς ἀξιούς ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ζ' .7)

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρωσ βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελιωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ε' 15)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ἵψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ

αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα· ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas· πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαΐλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Λιτή. Ἦχος α΄.

Ὁ τῆς ἐρήμου βλαστός, τὸ τῆς ἀσκήσεως ἄγαλμα, καὶ τῆς παρθενίας ἀγλάισμα, Μαρτινιανὸς ὁ ἔνδοξος, σήμερον τοὺς τῆς ἀρετῆς ἐραστάς, εὐφροσύνως συγκαλεῖ. Οὗτος τοῖς πιστῶς, τὴν μνήμην αὐτοῦ τελοῦσιν, πρότυπον ἀγιότητος, ἐρημικῆς βιοτῆς καὶ τελειότητος πρόκειται. Τὰ γὰρ τοῦ πλάνου ἔνεδρα, καὶ τὰ τῶν παθῶν πειρατήρια, ὀρθῶ λογισμῶ, βία θεοδιδάκτω καὶ θυσία σώματος κατενίκησεν· ὅθεν στεφανωθεὶς θεοπρεπῶς, ἐν οὐρανοῖς αὐλίζεται, καθορῶν Τριάδα τὴν Ὁμοούσιον.

Ἦχος β΄.

Ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἐνδόξου Μαρτινιανοῦ γάνυται, καὶ φαιδρῶς πανηγυρίζει. Οὗτος γὰρ θεῖω ἔρωτι τρωθεὶς, τὸν κόσμον κατέλιπε, καὶ ἐν ἐρήμῳ ἐσκήνωσε, μόνος τῷ Μόνῳ ἐφετῶ, Χριστῷ τῷ αἰωνίῳ Νυμφίῳ, ἀδιαλείπτως κοινωνῶν. Δυνάμει δὲ τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος, ἐν πυρὶ ἑαυτὸν ἐπέρριψεν, ἵνα τὴν σάρκα ταπεινώσῃ, καὶ τὸ ἀκόλαστον γύναιον, εἰς μετάνοιαν προσελκύσῃ· ὅθεν ἐν καινοῖς οὐρανοῖς, σὺν τοῖς παρθένοις ἑορτάζει, πρεσβεύων ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος γ΄.

Τῆς παρθενίας τὸ σεπτὸν κειμήλιον, καὶ τῆς ἀγνείας τὸ ἔκλαμπρον ἀκροθίνιον, δεῦτε πιστοὶ ἐγκωμίους καταστέψωμεν. Πόθου γὰρ ἀγιότητος πληρούμενος, Μαρτινιανὸς ὁ πανθαύμαστος, πᾶσαν μηχανὴν τοῦ ἀλάστορος, Χάριτι τοῦ ἀθλοθέτου Χριστοῦ κατέβαλεν· ὅθεν ἐν Πνεύματι γενόμενος, ἐπὶ γῆς τῶν τοῦ οὐρανοῦ ἀπολαύει, ἀγγελικῶς κατοπτεῦων τὸν Τρισάγιον, καὶ τὰ τοῦ κόσμου λιπῶν, σὺν Ἀγγέλοις κατοικεῖ, ἐν ἀγήρῳ μακαριότητι.

Ἦχος δ΄.

Τῶν μοναστῶν ἀδελφοὶ τὸ ὑπόδειγμα, Μαρτινιανὸν τὸν πανεύφημον, χεῖρας κροτοῦντες τιμήσωμεν. Οὗτος γὰρ τῇ ἀγγελικῇ πολιτεία κοσμούμενος, τὸν ἀρχέκακον ὄφιν, μαρτυρικῶ ζήλῳ ἐταπείωσεν, μὴ πτήξας αὐτοῦ τὰς μηχανὰς καὶ τοὺς ποικίλους πειρασμούς. Πρὸς τὴν ἄνω Ἱερουσαλὴν προσβλέπων, καὶ τὸ τῆς γεέννης πῦρ φοβούμενος, τῶν τῆς σαρκὸς ἡδονῶν, τὸ ὑλικὸν πῦρ, καὶ τὴν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μετάβασιν προείλετο.

Ἀγγέλους κατέπληξεν, δαίμονας κατεπτόησε καὶ τὴν Ἐκκλησίαν κατεκόσμησεν. Αὐτοῦ πρεσβείαις σῶσον Κύριε τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Δεῦτε φιλεόρτων τὸ σύστημα, δεῦτε καὶ χορείαν στησώμεθα, ἐπὶ τῇ πανηγύρει τοῦ θεοφόρου πατρός. Οὗτος γὰρ τῶν τοῦ κόσμου τερπνῶν, καὶ τῶν τοῦ σώματος τρυφῶν, θείῳ ἔρωτι καταφρονήσας, τὴν ἔρημον ὤκησεν, ἀναλαβὼν περιχαρῶς τὸν τοῦ Κυρίου ἐλαφρὸν ζυγόν, καὶ τὸν τῆς ἀσκήσεως τρισπόθητον σταυρόν· ὅθεν, ὑπὸ θεοῦ χαριτωθεὶς, τὴν ἀμαρτίαν ὡς θανατηφόρον ἰὸν ἐμίσησε, καὶ τὰς τοῦ ἀντιδίκου πλεκτάνας, ὡς ἰστὸν εὐτελεῆ διέλυσεν. Πάντες οὖν ἐορταστικῶς τῷ πανενδόξῳ Μαρτιανιανῶ ἱκετεύσωμεν· πανεύφημη Ὅσιε, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν Σε θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν Σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήκτον, τὴν ἀρράγη προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶς.

Χαίροις, τῶν ἀσκητῶν ἡ κρηπὶς, τῶν μοναστῶν τὸ ἀληθὲς ἀκροθίνιον, παρθένων τὸ μέγα κλέος, σεπτὲ Μαρτινιανέ, τῶν Μαρτύρων δόξα καὶ ὑπόδειγμα· σαρκὸς γὰρ ἐπάτησας, τὸ χαμαίζηλον φρόνημα, τοῦ πειρασμοῦ δέ, ἠδονὴν κατενίκησας, εἰς μετάνοιαν, ὀδηγήσας τὸ γύναιον· ὅθεν τὴν σὴν τελείωσιν, δοξάζοντες Ὅσιε, ὕμνοις τιμῶντές σε μάκαρ, καὶ τὰς λιτὰς σου αἰτούμεθα, πρὸς Κύριον πάντων, τὸν Δεσπότην καὶ Σωτῆρα, Χριστὸν τὸν εὐσπλαγχνον.

Στ.: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Χαίροις, ὁ τῆς ἀγνεΐας φωστήρ, τῆς παρθενίας τὸ εὐῶδες κειμήλιον, ἀσκήσεως θεῖον ὕψος, κλεινὲ Μαρτινιανέ, ἀρετῆς ὁ στύλος καὶ τὸ ἔρεισμα, σατᾶν γὰρ κατέβαλες, ταπεινώσας τὴν σάρκα σου, πυρὶ ἐνύλω, πτοηθεὶς τὸ αἰώνιον, καὶ προσήγαγες, εἰς Χριστὸν τὴν πειράζουσαν, πάντες οἱ ἐναθλούμενοι, σὲ ἔχομεν πρότυπον, ἄγαλμα Πάτερ θυσίας, καὶ ἐμπνευστὴν τῆς ἀσκήσεως, αἰτοῦντες λιτὰς σου, πρὸς τὸν Κύριον παμμάκαρ, τὸν πολυεύσπλαγχνον.

Στ.: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαίροις, τῆς ἀρετῆς ὁ κανὼν, τῆς Ἐκκλησίας τὸ σεπτὸν ἐγκαλλώπισμα, ἀσκήσεως ὁ ἐκφάντωρ, ἀγνὲ Μαρτινιανέ, ἐρημίας δόξα καὶ ἀγλάϊσμα, ἀγνόητος πρόμαχε, παρθενίας διδάσκαλε, ἀντιλογίας, πρὸς σατᾶν τὸ ὑπόδειγμα, εὐσεβείας δέ, ἀσκητῶν τὸ ἐκτύπωμα, πάντες πανηγυρίζοντες, τὴν μνήμην σου ἐνδοξε, πόθῳ αἰτούμεθα Πάτερ, τῆς τοῦ Χριστοῦ παρακλήσεως, τυχεῖν σαῖς πρεσβείαις, καὶ τῷ κόσμῳ δωρηθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος β'

Πεποικιλμένος στολῆ ἀγνείας, καὶ πεπυρσευμένος, ἐντεύξει θεία,
ἔνοικόν τε ἔχων Χριστὸν τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα, γυναικεία στολῆ οὐ
συνηρπάγης, οὐδὲ ἡδονὰς κατεδέξω, ἀλλ' ἐπέβης προθύμως τῷ ὁμοδούλῳ
πυρί, τὸ θεῖον πῦρ ἐγκάρδιον ἔχων, καὶ διὰ τοῦ αἰσθητοῦ καὶ
προσκαίρου πυρός, τὸ ἐμπαθὲς πῦρ κατέφλεξας, καὶ τῆς γεέννης τὴν
φλόγα κατέσβεσας. Διὸ πρέσβευε, Μαρτινιανὲ τρισόλβιε, καὶ ἡμᾶς τοῦ
ὀλεθρίου καὶ αἰωνίου λυτρωθῆναι πυρός.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὡ θαύματος καινοῦ, πάντων τῶν πάλαι θαυμάτων! τίς γὰρ ἔγνω Μητέρα,
ἄνευ ἀνδρὸς τετοκυῖαν, καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρουσαν, τὸν ἅπασαν τὴν
κτίσιν περιέχοντα; Θεοῦ ἐστὶ βουλή τὸ κυθέν, ὃν ὡς βρέφος Πάναγνε,
σαῖς ὠλέναις βαστάσασα, καὶ μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη,
μὴ παύση δυσωποῦσα ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ σῶσαι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Τὴν φλόγα τῶν πειρασμῶν, δακρύων τοῖς ὀχετοῖς, ἐναπέσβεσας μακάριε,
καὶ τῆς θαλάσσης τὰ κύματα, καὶ τῶν θηρῶν τὰ ὀρμήματα, χαλινώσας
ἐκραύγαζες· Δεδοξασμένος εἶ Παντοδύναμε, πυρὸς καὶ ζάλης ὁ σῶσας με.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον· διὰ σοῦ
θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει
σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὗ
ἀναστήσας τὸν πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.
Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν,

Κάθισμα.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν καθαρότητα, τῆς πολιτείας σου, καὶ τὸ ἐξαίσιον, τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ πειρασμὸς καταπλαγείς, ἀπέστειλέ σοι τὴν πόρνην, ἵνα χειρωσάμενος, τὴν ψυχὴν σου μακάριε, πᾶσαν ἀγαλλίασιν, τῇ σῇ πτώσει κομίσηται· σὺ δὲ ἐν τῷ πυρὶ ἀνεδείχθης, μείζων ἐκείνου θεοφόρε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Τὸν ἀκατάληπτον, καὶ ἀπερίγραπτον, τὸν ὁμοούσιον, Πατρὶ καὶ Πνεύματι, ἐν τῇ γαστρὶ σου μυστικῶς ἐχώρησας θεομῆτορ, μίαν καὶ ἀσύγχυτον, τῆς Τριάδος ἐνέργειαν, ἔγνωμεν τῷ Τόκῳ σου, ἐν τῷ κόσμῳ δοξάζεσθαι· διὸ καὶ εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν,

Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, τὸν ἐραστὴν τῆς ἀρετῆς, ἀνυμνήσωμεν λαμπρῶς, ὡς βιαστὴν τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ ἐναθλήσαντα πράξει καὶ θεωρία, τύραννον ἐχθρὸν ταπεινώσαντα, πάθη τῆς σαρκὸς ἐκνικήσαντα, καὶ πορνικοῦ γυναιίου τὴν μανίαν, ἐν τῇ φλογὶ ἀναστείλαντα· λαμπρῶς ἐστέφθη, ὑπὸ τοῦ Κτίστου, ὁσιος ἐν ἀγίοις.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Κατεπλάγησαν Ἄγνη, πάντες Ἀγγέλων οἱ χοροί, τὸ Μυστήριον τῆς σῆς, κυφορίας τὸ φρικτὸν, πῶς ὁ τὰ πάντα συνέχων νεύματι μόνῳ, ἀγκάλαις ὡς βροτός, ταῖς σαῖς συνέχεται, καὶ δέχεται ἀρχὴν ὁ Προαιώνιος, καὶ γαλουχεῖται σύμπασαν ὁ τρέφων, πνοὴν ἀφάτῳ χρηστότητι, καὶ σὲ ὡς ὄντως, Θεοῦ Μητέρα, εὐφημοῦντες δοξάζουσι.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον,

Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον Σου Σωτήρ.

Τὸν Μαρτινιανόν, ἐν ὧδαῖς ἀνυμνοῦμεν, ὡς ὄσιον πιστοί, βιασθὴν Βασιλείας, ἀσκήσει διαλάμπαντα, ἐν ἐρήμῳ ἀβάτῳ τε, καὶ νικήσαντα, τοῦ διαβόλου τὸ τέκνον, καὶ τὰς φάλαγγας, τῶν ἀόρατων δαιμόνων, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Μητέρα σε Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον φανεῖσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα· σὲ γὰρ ἔχομεν, ἁμαρτωλοὶ προστασίαν· σὲ κεκτήμεθα, ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην πανάμωμον.

Εἶτα, οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου.

Προκείμενον: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Στ.: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον Ὁσιακόν.

Ὁ Ν΄ ψαλμός.

Δόξα: Ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίου...

Καὶ νῦν: Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀρετῆς ἐραστά, τῆς παρθενίας μάρτυς, βιαστὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ μέτοχε· σὺ πάσας τὰς τοῦ βελίαιρ ἐνέδρας, τῷ θείῳ πυρὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, καὶ τῷ ὑλικῷ πυρὶ κατέστρεψας· πρέσβευε ἐκτενῶς δεόμεθα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἶτα οἱ Κανόνες· τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς: Μέλπω
Μάκαρ σου τοὺς δρόμους θείοις λόγοις. Ποίημα Θεοφάνους

Ὁδὴ α'
Ἦχος δ' Ὁ Εἰρμός.

Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις, ἴχνεσιν, ὁ παλαιὸς
πεζεύσας, Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν,
ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Μονάσας, καὶ τὸν σταυρὸν σου Ὅσιε, ἀναλαβόμενος, τῷ διὰ σὲ ἐκούσιον
σταυρὸν καὶ ταφὴν ὑπομείναντι, ἀκολουθεῖν ἐπόθησας, πάθη νεκρώσας τὰ
τοῦ σώματος.

Ἐν ὄρει, τῆς ἀπαθείας Ὅσιε, μένειν ἐλόμενος, ταῖς πρὸς τὸ θεῖον
νεύσεσι νυκτός, καὶ ἡμέρας ἐσχόλασας, διὰ νηστείας Πάνσοφε, καὶ
ἐγκρατείας καὶ δεήσεως.

Λαμπτήρα, τῆς Ἐκκλησίας ἔνδοξε, Χριστὸς σε ἔδειξε, φωτοβολοῦντα Πάτερ
ἀρεταῖς, τῶν πιστῶν τὰ συστήματα, καὶ τῶν ψυχῶν σκοτόμαιναν,
πολυσχιδῆ ἀποδιώκοντα.

Θεοτοκίον

Παρθένον, καὶ μετὰ τόκον μόνην σε, μείνασαν ἔγνωμεν· τὸν πλαστουργὸν
γὰρ ἔτεκες θεόν, καὶ σαρκὶ ἐσπαργάνωσας, τὸν θεϊκαῖς δυνάμεσι, τὴν
γῆν ὀμίχλην σπαργανώσαντα.

Ῥδὴ γ' Ὁ Εἰρμός.

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Ἀνύστακτον τὸν πυρσόν, τὸν τῆς ψυχῆς διατηρῶν πνεύματι, τῆς νοητῆς ἔνδοθεν, Ὅσιε παστάδος ἐσκήνωσας.

Ῥεόντων παραδραμῶν, εὐσεβοφρόνως τὰ τερπνὰ ἔσπευσας, τὰ μηδαμῶς ῤέοντα, Μαρτινιανὲ ἐγκολπώσασθαι.

Στενούμενος πλατυσμῶ, ἀσκητικῆς διαγωγῆς Ὅσιε, πλάτος τερπνὸν ἔφθασας, τὸ τοῦ Παραδείσου γηθόμενος.

Θεοτοκίον

Οἰκήσας σου τὴν νηδύν, ὁ κατοικῶν τὸν οὐρανὸν ἄλλον σε, Μήτηρ Θεοῦ ἔμψυχον, ὄντως οὐρανὸν ἀπειργάσατο.

Κάθισμα Ἦχος α' . Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Ἐν πέτρα εὐσεβείας προσερείσας τὸν πόδα σου, ἐχθροῦ ταῖς μεθοδείαις ἀπερίτρεπτος ἔμεινας, πυρὶ δὲ θερμανθεὶς τῶν ἡδονῶν, εἰς πῦρ σαυτὸν ἐν ἔβαλες δειχθεὶς, ἐθελούσιος Μαρτυς, ἐπισκοπῇ τῇ θείᾳδροσιζόμενος. Δόξα α τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὰς χεῖράς σου τὰς θείας, αἷς τὸν Κτίστην ἐβάστασας, Παρθένε Παναγία, σαρκωθέντα χρηστότητι, προτείνουσα δυσώπησον αὐτόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καὶ παθῶν καὶ τῶν κινδύνων, τοὺς εὐφημοῦντάς σε πόθῳ καὶ βοῶντάς σοι. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Ῥδὴ δ' Ὁ Εἰρμός

Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἥλιον, τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἐπωπιάσας τὴν σάρκα σκληραγωγίαις, τῇ καθαρᾷ καρδίᾳ σου, φέγγος ὑπεδέξω Πάτερ τὸ τοῦ Πνεύματος, καὶ χαίρων ἐκραύγαζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ταῖς τοῦ πνεύματος λαμπόμενος φωταυγείαις, τὸ σκοτεινὸν παρέδραμες, νέφος τῶν δαιμόνων, μέλπων ἐμμελέστατα, τῷ σὲ δυναμώσαντι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Οὐκ ἐσάλευσε τὸν πύργον τῆς σῆς καρδίας, ὁ δυσμενῆς προσήξας σοι, κύματα κακίας· πέτρα γὰρ ἐστήρικτο, Θεοῦ ἀγαπήσεως, Μαρτινιανὲ ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ἐπερτέρα τῶν Ἀγγέλων ἐδείχθης μόνη, βουλῆς μεγάλης Ἀγγελον· τέτοκας γὰρ Λόγον πάντας τὸν φωτίζοντα, Παρθένε τοὺς κραυγάζοντας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἰδὴ ε' Εἰρμός.

Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Τίς δύναται τὰ σά, ἐξειπεῖν κατορθώματα, ἰσάγγελον πολιτείαν· ἐπὶ γῆς γὰρ ἀσκήσας, ὁσίως ὑπερήθλησας.

Ὅργανον τῆς φθορᾶς, χρηματίσας ὁ τύραννος, προσβάλλει σου δελεάσαι, ἡδονῆ· ἀλλ' ἠττήθη, ταῖς σαῖς Πάτερ ἐνστάσεσιν.

Ἐπὶ ἡρξας σεαυτοῦ, δικαστῆς ἐθελούσιος· τὴν φλόγα γὰρ ὑπεισδύνων, τῶν παθῶν τὰς καμίνοους, Μακάριε κατέσβεσας.

Θεοτοκίον

Σὲ ὄπλον ἀρραγές, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα, σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ἰδὴ ς' Ὁ Εἰρμός.

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι· ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαυμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Δολίαις, γυναικὸς λαλιαῖς σοι προσέβαλεν, ὡς τῷ Προπάτορι πάλαι, δυσμενῆς ὁ ὄφις, ἀλλ' ἐπινοία, τῆ σοφῆ σου, κατηργήθη αὐτοῦ τὰ σοφίσματα.

Ῥαδίως, διοδεύσας τὴν τρίβον τὴν φέρουσαν, πρὸς τὰς ἐκεῖ καταπαύσεις, οὐκ ἐπαύσω Πάτερ διέρχεσθαι, τὰς ἐρήμους, καὶ τὰς πόλεις πολλοῖς ἀγωνίσμασιν.

Ὅρεσι, καὶ θαλάσσαις σαυτὸν ἀπεμάκρυνας, τὸ τῆς ἀγνείας καλὸν σου, ἱεραῖς μελέταις καρπούμενος, καὶ στεφάνων, λαμπροτάτων Σοφῆ ἀξιούμενος.

Μέλη σου, τῆ πυρᾷ καταφλέγεσθαι δέδωκας, τὰς ὑπεκκαύσεις σβεννύων, ἡδονῶν τῆ δρόσω τοῦ Πνεύματος, θεοφόρε, μοναστῶν ἀκλινέστατον ἔρεισμα.

Θεοτοκίον

Ὅλην σε, καθηγίασε Λόγος ὁ Ἅγιος, σοῦ κατοικήσας τὴν μήτραν, τὴν ἡγιασμένην ἀρρήτῳ λόγῳ, ὃν δυσώπει, ἐκτενῶς τοῦ σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Κοντάκιον.

Ἦχος β' Τοὺς ἀσφαλεῖς.

Ὡς ἀσκητὴν τῆς εὐσεβείας δόκιμον, καὶ ἀθλητὴν τῆ προαιρέσει τίμιον, καὶ ἐρήμου καρτερόψυχον, πολίτην ἅμα καὶ συνίστορα, ἐν ὕμνοις ἐπαξίως εὐφημήσωμεν, Μαρτινιανὸν τὸν ἀεισέβαστον· αὐτὸς γὰρ τὸν ὄφιν κατεπάτησεν.

Ὁ Οἶκος

Ἀπὸ περάτων ἕως περάτων διεξήλθεν ὁ φθόγγος τῶν τερπνῶν ἀρετῶν, καὶ τῶν ἐνθέων ἀγώνων σου· νέος γὰρ ὑπάρχων τῇ ἡλικίᾳ, ἐρήμοις ἐπόθησας συνδιαιτᾶσθαι, ὕμνους Χριστῶ, ψαλμωδίας, εὐχὰς ἀναπέμπων ἀεὶ, ἡμέραν τε καὶ νύκτα συναύξων ἐν τε πόνοις καὶ δάκρυσιν, ἀγνῶς τὸν βίον ἐτέλεσας, καὶ σοφῶς τὸν ἀρχέκακον ἤσχυνας· αὐτὸς γὰρ τὸν ὄφιν κατεπάτησας.

Συναξάριον

Τῇ ΙΓ΄ τοῦ αὐτοῦ Μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Μαρτινιανοῦ
Μαρτινιανός, σαρκικὴν σβέσας φλόγα,
φεύγει τελευτῶν μὴ τελευτῶσαν φλόγα.

Ἐν τριτάτῃ δεκάτῃ δέμας ἐξέδου Μαρτινιανός.

Οὗτος γέγονεν ἀπὸ Καισαρείας τῆς κατὰ Παλαιστίνην· ἀπήρξατο δὲ τῆς ἀσκητικῆς ἀγωγῆς, ὀκτωκαιδέκατον χρόνον ἄγων τῆς ἡλικίας, ἐν ἐρημίαις καὶ ὄρεσι διαιτῶμενος. Ἐκτελέσας δὲ τῇ ἀναχωρήσει ἔτη πέντε καὶ εἴκοσι, μετὰ πολλοὺς ἐτέρους, καὶ τοιοῦτῳ τινὶ πειρασμῷ πονηροῦ ὑποβάλλεται. Ἐταῖρα τις περιστείλασα ἑαυτὴν πρὸς τὸ πενιχρόν, τὸ ὄρος κατέλαβεν, ἔνθα διῆγεν ὉἌγιος. Καὶ γενομένης ἐσπέρας, ἀπλωφύρετο, ὡς δῆθεν τῆς ὁδοῦ πλανηθεῖσα, καὶ θηρίοις ἐσομένη τροφή, καὶ τὸν Ὅσιον παρεκάλει ἔσω δεχθῆναι, καὶ μὴ τοῖς ὁδοῦσι αὐτῶν διασπασθῆναι. Ὁ δέ, (καὶ γὰρ ἦν ἀδύνατον παριδεῖν αὐτήν) ἐντὸς ταύτην ποιήσας εἰσελθεῖν, εἰς τὸ ἐνδότερον αὐτοῦ κελλίον ἐχώρησε.

Τὴν δὲ μεταβολὴν τοῦ σχήματος αὐτῆς τὸ πρῶτ' ὁ Ὅσιος θεασάμενος, (ἐπέφερετο γὰρ ἱμάτια, οἷς ἑαυτὴν νυκτὸς ἐπεκόσμησεν) ἐπυθάνετο ταύτης, τίς τε ἦν, καὶ τίνοσ ἐνεκεν παρεγένετο; Ἡ δέ, ὑπ' ἀναιδεΐας εἰποῦσα, Σοῦ ἔνεκα, καὶ τὸν ἀσκητικὸν βίον κακίσασα, καὶ πάντα τοὺς ἐπὶ τοῦ Νόμου Δικαίους γυναιξὶν ὁμιλῆσαι προσθεῖσα, ἐξεκαλεῖτο πρὸς μίξιν αὐτόν. Ὁ δὲ αὐτόν ἡρέμα παρακινούμενος, καὶ χειροῆθης ἤδη γεγωνῶς καὶ κατήκοος, καὶ σκοπῶν πῶς ἂν λάθοι τοῦτο διαπράξαμενος, ὑπὸ τῆς θείας χάριτος, πρὶν πεσεῖν, ἀνεκλήθη τοῦ πτώματος. Ὅθεν φρυγάνων πλήθος ἐξάψας, μέσον εἰσήλατο, ἑαυτὸν νουθετῶν καὶ λέγων: Εἰ δυνατόν τὸ τῆς γεέννης πῦρ ὑπενεγκεῖν, ἡδονῆς αἰσχυρᾶς ἐφιέμενος, πέπεισο τῇ γυναικί.

Οὕτως οὖν καταφλέξας ἑαυτόν, καὶ τῆς σαρκὸς ταπεινώσας τὴν ὕβριν, τὴν τε γυναῖκα, ἐφ' οἷς εἶδε, σωφρονισθεῖσαν, ἐν Μοναστήριῳ ἐξέπεμψεν. Αὐτὸς δέ, τῶν ἐκ τῆς φλογὸς πληγῶν ἰαθεῖς, ὀδηγήσαντος τινὸς Ναυκλήρου, πέτραν τῶν ἐπιθαλασσίων κατέλαβεν, ἀπέχουσαν τῆς γῆς ἡμέρας ὁδόν. Ἐφ' ἧς ἐπὶ δέκα χρόνους διαρκέσας, ἦν παρὰ τοῦ Ναυκλήρου τρεφόμενος. Πάλιν δὲ ἐκεῖθεν ἀπανεστή, διὰ τὸ κόρην τινὰ ναυαγήσασαν ἐπὶ σανίδος αὐτῷ προσβαλεῖν· καὶ ἀναχθῆναι μὲν ὑπὸ τοῦ Ὁσίου, αὐτὸν δὲ κάκεῖθεν ἐξελθεῖν, ἐπειπόντα, ὡς οὐ συμφωνεῖ χόρτος μετὰ πυρός. Ἐπὶ νώτων δὲ Δελφίνων ὀχοῦμενος, τῇ γῆ προσεπέλασεν.

Εἶτα, ἐκεῖθεν χώρας καὶ πόλεις ἀμείβων, καὶ τό· Φεῦγε Μαρτινιανέ, μήσε καταλάβῃ πειρασμός, ἐπιφθεγόμενος, (οὕτω γὰρ ἔγνω τὸ λειπόμενον τοῦ βίου διατελέσαι) τὰς Ἀθήνας κατέλαβεν· ἔνθα γενόμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, ἐνδόξου ταφῆς παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου καὶ παντὸς τοῦ πλήθους ἀξιωθεῖς.

Λέγεται δὲ καὶ τὰς γυναῖκας, τὴν μὲν ἀπὸ τοῦ ὄρους παραγενομένην ἐν Μοναστηρίῳ, καὶ ὀσίως βιώσασαν, θαυματουργιῶν ἀξιωθῆναι· τὴν δὲ ἐπὶ

τῆ τῆς θαλάσσης πέτρα μέχρι τέλους τοῦ βίου αὐτῆς προσκατερῆσαι, ἀνδρικοῖς ἱματίοις παρὰ τοῦ ναυκλήρου κομισθεῖσι περιβληθεῖσαν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων· Ἀκύλα καὶ Πρισκίλλης

Τμηθὲν γύναιον, Ἀκύλας φησί, βλέπων,
Οὐκ ἀνδριοῦμαι πρὸς τομὴν ἀνὴρ κάρας;

Ὁ Ἅγιος Ἀκύλας σκυτοτόμος ἦν τὴν τέχνην· καὶ περὶ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου ἀκούσας, ἀπῆλθε πρὸς αὐτὸν μετὰ τῆς συμβίου αὐτοῦ Πρισκίλλης· καὶ βαπτισθέντες ἀμφοτέρω ὑπ' αὐτοῦ, ἦσαν αὐτῷ καθυπηρετούμενοι, κατὰ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν ἀκολουθοῦντες, καὶ συγκινδυνεύοντες ἐν πᾶσι τοῖς πειρασμοῖς. Τοσοῦτον δὲ ἠγάπησεν αὐτοὺς ὁ μέγας Ἀπόστολος Παῦλος, διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν, καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ὡς καὶ μνημονεύειν αὐτῶν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτοῦ. Οὕτω δὲ τῷ Ἀποστόλῳ εὐαρεστήσαντες, καὶ πολλὰ τελέσαντες θαύματα, ὕστερον κρατηθέντες ὑπὸ τῶν ἀπίστων, τὰς κεφαλὰς ἀπετιμήθησαν. Καὶ οὕτω μεταστάντες τῶν ἐπὶ γῆς, κατοικοῦσι τοὺς οὐρανοὺς.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Εὐλογίου ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας
Ψυχὴν δίδωσιν Εὐλόγιος Κυρίῳ

Βοῶν πρὸς αὐτήν, Κύριον σὸν εὐλόγει.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἡρακλείου, ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας, πρὸ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος. Ἐποίησε δὲ θαύματα πολλά, ἐξ ὧν ἐστὶ καὶ τοῦτο. Τοῦ ὀσιωτάτου ἐπισκόπου Λέοντος, γράψαντος διὰ τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον ἐπιστολὴν ὀρθοδοξίας, ἀναγνοὺς αὐτήν ὁ Ὅσιος Εὐλόγιος, οὐ μόνον ἐπήνεσε καὶ ἀπεδέξατο, ἀλλὰ καὶ τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξεν. Ὁ οὖν θεός, θέλων ἀμφοτέρους θεραπεῦσαι, ἔπεμψεν Ἄγγελον ἐν σχήματι τοῦ ἀρχιδιακόνου Λέοντος εὐχαριστοῦντα τῷ Ἁγίῳ Εὐλογίῳ, ὑπὲρ οὗ ἀπεδέξατο τὴν δηλωθεῖσαν ἐπιστολὴν. Ὁ δὲ Εὐλόγιος, τῷ τοῦ Θεοῦ Ἄγγέλῳ, ὡς ἀνθρώπῳ καὶ ἀρχιδιακόνῳ τοῦ Πάπα διελέγετο. Καὶ ὡς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτοῦ, οὗτος τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, εἰς χεῖρας αὐτοῦ τὴν ψυχὴν ἐναπέθετο.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Πατὴρ καὶ Υἱός, σταυρωθέντες τελειοῦνται.

Πατὴρ σὺν Υἱῷ σταυρικὸν πάσχει πάθος,
Ἐπὲρ Πατρός, τοῦ δόντος Υἱὸν εἰς πάθος.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Συμεῶν, Κτήτορος τῆς Μονῆς Χιλανδαρίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους

Τίς οὐκ ἐπαινέσειε, Συμεῶν πάτερ,

Σὲ τὸν βλύσαντα, μύρον ἐκ τοῦ σοῦ τάφου;

Οὗτος ἦν βασιλεὺς τῆς Σερβίας, τοῦπικλῆν Νεμάνια, διαπρέπων τῷ 13ῳ αἰῶνι, ζῶν ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ, καὶ ἀμέμπτως πορευόμενος, ἐν τοῖς δικαίωμασι τοῦ Κυρίου. Θεῖῳ πόθῳ τρωθεὶς τῆς οὐρανίου Βασιλείας, ἀφῆκε τὴν βασιλείον ἀρχὴν καὶ τὴν περιρρέουσαν δόξαν καὶ τιμὴν, ἐλόμενος τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν. Καὶ ἀναχωρήσας, παρεγένετο ἐν τῷ Ἁγιωνύμῳ τοῦ Ἁθωνος Ὁρει, ἔνθα πρὸ αὐτοῦ λάθρα φυγῶν, ἀφίκετο ὁ

τούτου υἱὸς Σάββας· ὄν εὐρών σφόδρα ἐγεγήθει ἐπὶ ταῖς ἐν ἀσκήσει ἀρεταῖς καὶ τῇ ἐπανθούσῃ χάριτι αὐτοῦ· παρ' οὗ τὸ μέγα ἐνδυθεὶς σχῆμα, ἠγωνίζοντο ἀμφοτέρωθεν ἐν τῇ τοῦ Βατοπεδίου λεγομένη Μονῇ, προκόποντες τῇ κατὰ Χριστὸν πολιτείᾳ. Θεῖον δὲ χρησμὸν ἄνωθεν λαβόντες, ἀνεχώρησαν ἐκεῖθεν, καὶ ἐλθόντες ὠκοδόμησαν τὴν μεγάλην τοῦ Χιλανδαρίου Μονήν. Ἐνταῦθα οὖν ὁ μακάριος Συμεών, διανύσας τὸν ὑπόλοιπον τῆς ἐπιγείου ζωῆς ἀγῶνα, μετέστη τῶν τῆδε τῇ 13ῃ Φεβρουαρίου μηνός ἐν ἔτει 1200. Μύρον δὲ εὐώδες ἤρξατο ἀναβλύζειν ὁ τάφος αὐτοῦ, τῇ πλουσιοδότη τοῦ Παρακλητοῦ χάριτι, ἀγιάζον τοὺς πιστούς, ἐξ οὗ καὶ Μυροβλύτης κέκληται· καὶ κλῆμα ἐξ αὐτοῦ φυέν, ἄχρι τῆς δεῦρο σωζόμενον, λύει τῆς ἀπαιδίας καὶ τῆς στειρώσεως τὰ δεσμά, τῶν εὐλαβῶς λαμβανόντων ἐκ τῶν ἐξηραμμένων αὐτοῦ σταφύλων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Μαῦουμᾶ

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἀρχιεπισκόπου Λευκορωσίας

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ὁσίας Σεραφείμας ἐκ Ῥωσίας

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἐντουαρντ (Edward) βασιλέως Ἀγγλίας
Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὁδὴ ζ' Ὁ Εἰρμός.

Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι παῖδες τῇ Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἐπὶ τῆς θείας, κυβερνώμενος Πάτερ χειρός, ὡσπερ, Ἰωνᾶς ἀπέρριψας σεαυτόν, εἰς βυθὸν θαλάσσης Ὅσιε, θηρσὶν ὀχούμενος, καὶ τῇ χέρσῳ λαμπρὸς ἐκδιδόμενος.

Συμπαθεστάτη, προαιρέσει Πάτερ σώζεις σαφῶς κόρην πικροτάτης ζάλης καὶ ἀκλινῇ ἐπὶ πέτραν θείας γνώσεως, στηρίζεις ψάλλουσαν, καὶ θεῶ εὐαρέστως λατρεύουσαν.

Θεοῦ προστάξει, θαλαττίου ῥυσθεὶς ἐκ κλύδωνος, ταύτην μακαρίαν δέδωκας ἀμοιβήν, τὴν τοῦ σώματός σου νέκρωσιν, καὶ τὴν ὀλόκληρον, πρὸς τὸν πάντων Δεσπότην διάθεσιν.

Θεοτοκίον

Ἐκ σοῦ τῆς δόξης, Θεογεννητορ λάμπσας Ἥλιος, πάντων τῶν πιστῶν ἐφώτισε τὰς ψυχάς, μελωδούντων θείῳ Πνεύματι· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ὁδὴ η' Ὁ Εἰρμός.

Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἴσχύς μου καὶ ὑμνησις αὐτός, ὑπάρχεις Κύριε, μερὶς καὶ κληρὸς μου, σοῦ τὴν ἐκούσιον νέκρωσιν, περιφέρων περιέρχομαι, πόλεις καὶ χώρας

ἐμμελῶς, Πάτερ ἐκραύγαζες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Οὐ ψύχει χαυνούμενος τὸν νοῦν, ἀλλ' οὐδὲ καύσωνι, ψυχὴν φλεγόμενος, ὅλως ἐνέδωκας θλίβων σου, τὸ σαρκίον, ἀλλ' ὑπέφερες, τὴν τοῖς δικαίοις ἐννοῶν μακαριότητα, καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἰστίῳ πτερούμενος σοφέ, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, κούφως διέπλασας, βίου τὴν θάλασσαν Ὅσιε, καὶ λιμένι προσεπέλασας, τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, μέλπων γηθόμενος· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σκηναῖς ἐναυλίζη φωτειναῖς, ἀποδυσάμενος, νέφος τοῦ σώματος, στολαῖς φαιδρύνῃ δὲ Ὅσιε, ἐξ ἰδρώτων ὑφανθείσαις σου, ἀσκητικῶν, καὶ μελωδεῖς καθαρωτάτη ψυχῇ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Λυτρούμενος κόσμον τῆς φθορᾶς, ἐκ σοῦ σεσάρκωται ὁ ὑπερούσιος, θεοχαρίτῳ Δέσποινα, ἐνεργείαις καὶ θελήσει, διπλοῦς ὀρώμενος, μιᾷ τῇ ὑποστάσει δέ, ᾧ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ' Ὁ Εἰρμός.

Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ὅλην τὴν τοῦ Πνεύματος αἴγλην, καθαρωτάτη διανοίᾳ, Μαρτινιανὲ εἰσεδέξω, καὶ φῶς ὥραθης καὶ στῦλος Ὅσιε, ἀπὸ τῆς γῆς αἰρόμενος, καὶ Μοναζόντων προηγούμενος.

Γέρα σοι τῶν πόνων παρέχει, ὁ ἀθλοθέτης σου παμμάκαρ, οὔτινος τοὺς νόμους φυλάττων, ἀνεπιστρόφως τῆς συνειδήσεως, τὸ καθαρὸν διήνυσας, Πάτερ ἀοίδιμε μαρτύριον.

Οἴκεις ἐν φωτὶ μέτ' Ἀγγέλων βίον ἰσάγγελον βιώσας, θείας ἡδονῆς ἀπολαύων, καὶ θεωρίας καὶ καθαρότητος, ὡς καθαρὸς τῷ πνεύματι, γεγεννημένος, Ἀξιάγαστε.

Ἰέρευσας τὸ σῶμα θεόφρον, τὸν λογισμὸν καὶ τὴν καρδίαν, Μαρτινιανὲ τῷ Κυρίῳ, καὶ θῦμα ὤφθης πυρὶ ἀσκήσεως, περιφανῶς ὀπτώμενον, καὶ εὐωδία συντηρούμενον.

Θεοτοκίον

Σὲ τὴν τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης, κούφην νεφέλην θεοτόκε, ἐξ ἧς ὑπὲρ νοῦν ἀνατείλας, τὴν κτίσιν πᾶσαν ἐφωταγώγησεν, εὐσεβοφρόνως ἄσμασι, Παρθενομήτορ, μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τῆς φύσεως βιαστής τε, καὶ Μάρτυς Μαρτινιανέ, σὺ ἐθελουσίως ὤφθης, καὶ ὁδηγὸς ταῖς γυναίξι, μεθ' ὧν τὸν ἐχθρὸν νικήσας, ὑπὲρ ἡμῶν νῦν πρεσβεύεις.

Θεοτοκίον

Χαριστηρίοις σὲ ὕμνοις, ὑμνοῦμεν πόθῳ Παρθένε, σὺν τῷ Ἀγγέλῳ τὸ χαῖρε, βοῶντές σοι θεοτόκε· Χαῖρε ἀνύμφευτε Μήτηρ, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης.

Αἶνοι. Ἦχος δ΄ Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τὸν ἀσκήσει ἐκλάμπαντα, ἐν ἐρήμῳ ὡς ἄγγελον, συνελθόντες σήμερον εὐφημήσωμεν, καὶ ἐν ὧδαῖς μεγαλύνωμεν, τῆς Χάριτος δώρημα, κλεινὸν Μαρτινιανόν, μοναζόντων τὸ καύχημα, καὶ ἐντρύφημα, τῶν παρθένων τὸ κλέος καὶ τὸ στέφος, τῶν δαιμόνων καθαιρέτην, ὑψηγῆτην τῆς ἀσκήσεως. (Δίς)

Παρθενίας ἀγλάϊσμα, καὶ ἀγνείας ὑπόδειγμα, ἐν ψαλμοῖς τιμήσωμεν ὧ φιλέορτοι, ὅτι σατᾶν κατεπάτησε, φλογὶ πυρακτούμενος, θεῖος Μαρτινιανός, καὶ τὴν πόρνην προσεῖλκυσε, εἰς μετάνοιαν· ὅθεν Χάριτι θείᾳ ἀνουψώθη, εἰς σκηνὰς ἐπουρανίους, ἔνθα τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον.

Τῆς σαρκὸς τὰ οἰδήματα, τῆ ἀσκήσει ἐμάρανε, καὶ τῆς πόρνης ἔνεδρα κατηδάφισεν, ἐν τῷ πυρὶ καθεζόμενος, ὡς Μάρτυς ἀήττητος, θεῖος Μαρτινιανός, Ἰωσήφ τὸ ἐκτύπωμα, τὸ πανθαύμαστον, ὃν ὑμνεῖ Ἐκκλησία καὶ δοξάζει, ἐορτάζουσα τὰ τούτου, περιφανῆ κατορθώματα.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Πυρὶ ἐθελουσίως προσομιλήσας Ὅσιε, τὴν τῆς σαρκὸς φλόγῳσιν κατέσβεσας, καὶ τοῦ ἀρχεκάκου ὄφεως τὰς παγίδας κατέστρεψας· ὅθεν, συνελθόντες φιλεόρτως, ἐν ἐγκωμίοις σοι εἶπωμεν· Χαίροις ὁ τῷ θεῷ ἔρωτι καταθελχθεὶς, καὶ τὰ ἀχειροποίητα Ἅγια ὑπὲρ τὰ ὀρώμενα ἐπιποθήσας· χαίροις, ὁ τὸν κόσμον ἀρνηθεὶς, καὶ τὰ τοῦ πλάνου ἔνεδρα ἐκφυγών· χαίροις, ὁ τὴν σάρκα ὑποπιάσας, καὶ τὴν ψυχὴν ἐν Χριστῷ λαμπρύνας· χαίροις, ὁ τὴν ἄσκησιν μετελθών, καὶ τὴν ἀρετὴν καταλαβών. Πρέσβευε θεοφόρε Μαρτινιανέ, ὑπὲρ τῶν πίστει τελούντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρῶην κατάρας, τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε· διὸ σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου. Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Μεγαλυνάρια.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν εὐσεβῶς, ἔρημοπολίτην εὐκλεῆ Μαρτινιανόν, τοῦ ἀναδειχθέντα, παρθένων μέγα κλέος, καὶ ἀσκητῶν τὸ νῆκος, καὶ ἐγκαλλώπισμα.

Τὸν περιφανῆ Μαρτινιανόν, τιμήσωμεν ὕμνοις, παρθενίας ὑφηγητήν, τὸν τοῦ Διαβόλου, συντρίψαντα παγίδας, καὶ πόρνης τὰς προκλήσεις, πυρὶ νικήσαντα.